

„Срце од мастила“ Корнелија Функе

Корнелија Функе је једна од најпознатијих немачких аутора за децу и омладину. Неке од њених најпознатијих књига су: „Господар лопова“, „Лаура и тајна авентере“ и „Срце од мастила“. Већину својих књига је сама илустровала.

У књизи се ради о девојци Меги и њеном оцу Моу. Мо је књиговезац који има необичне моћи. Уколико чита наглас може да пребаци ликове из књиге у стварни свет, али то има цену: неко кога зна ће бити враћен у књигу. Тако је једне вечери ишчитао Каприкорна, Басту и Прашњавог Прста. Успео је да их отера из куће и заклео се да више никад неће читати гласно. Све је било мирно док се није вратио Прашњави Прст десет година касније. Улази у кућу Чапобног Језика (тако Каприкорнови људи зову Моа) и говори му да уколико не жели да умре мора Каприкорну да преда књигу. Због тога он исписује Меги из школе и селе се код њене тетке Елинор. Она је колекционар књига и има велику библиотеку где Мо сакрива своју књигу. За то време Каприкорн претражује целу Италију у потрази за њима. Проналази кућу и шаље Басту да киднапује Чапобног Језика и украде књигу. Каприкорну су они потребни да би вратио свог старог пријатеља, демонског пса Сенку. Воде га у Каприкорново село и стављају у тамницу. Умеђувремену Меги и њена тетка покушавају догађај да објасне полицији, али им они не верују. Њих две уз помоћ Прашњавог Прста проналазе село, где упадају у замку и бивају заробљене. Сутрадан се у селу припрема велика свечаност, Мо примећује да је великим број ликова из књиге већ у селу, што значи да је Каприкорн пронашао новог читача, међутим, он увек направи неке деформитете новим људима (не умеју да трче, глуви су, неми...). Чаробног Језика предвече воде у цркву у којој господар села седи на трону и већ се окупило становништво. На столу пред њим се налазе књиге из којих треба да ишчита велико богатство за село. Успева, али Каприкорн није задовољан, он жели много више... Они у селу наилазе на нему жену која личи на Мегину мајку. Она њој и Елинор говори како да избеаве Моа и побегну, али Мо жели књигу. Проналазе аутора, Феноља, који обећава да ће поново написати књигу по сећању, јер нема ниједан примерак код себе, међутим, Елинор зове полицију тог места да би пријавила постојање „ђавољег села“. На њихову несрећу тамо раде само људи из Каприкорновог села, па они на превару бивају опет заробљени. Меги некако успева да упозна оца са женом за коју сматра да је њена мама, али Елиза не може дуго да остане, јер не би смела да виђа затворенике. Мо у тамници схвата како да врати становнике овог села назад и то таман кад поново писац завршава књигу. Склопили су договор са Прашњавим Прстом да запали село док они врате ликове тамо где припадају. Све су успели да врате сем Каприкорна који је тада изгорео и Прашњавог Прста који остаје несрећан због тога што се никад није прилагодио овом свету и желео је да се врати. После ове необичне авантуре сви се враћају кућама, али Елинор чека непријатно изненађење: проналази све своје књиге запаљене у башти.

Не бих препоручила ову књигу оима који немају много слободног времена, јер када једном почнете да је читате читаћете цео дан и заборавити на стварност.